

Josep Lluís Roig

Aroma de poma verda

Seu, seu tranquil·lament, home, que sopar tot sol en aquest menjador tan gran i solitari ha de ser horrible, *sit, sit*, home de Déu, que no m'entens, oi? *English?* No? *German?* Així que alemany... I tu no *spikes catalan language*, no? *Spanish? You speak spanish?* No? Tampoc?

No sé si alegrar-me'n o cagar-me en tot, perquè mira que em cal parlar amb algú, després del dia que he portat, que només em faltava agafar aquest hotel, que gairebé té vistes al famosíssim Vall d'Hebron. Un puto hospital i un puto hotel que s'anuncia tot ple de restaurants al voltant; i discoteques. I una merda.

Forward calls waiter... Ja m'espere mentre demanes al cambrer... Jo menje mentrestant, que si no després tothom em guanya de tant xarrar... I ja veig que tinc l'anglès rovellat del tot, perquè no és igual llegir algun prospecte que posar-se a parlar-lo... Au! Molt de B-2 i titulitis, però després ve la vida real i au.

Beer? For two, sí, *yes, yes*. Tu com *me*, no? *Web anonced too much restaurants and discotecs, bud zero nothing restaurants*, no marxa, oi? Però vistes a l'hospital sí, perquè allí donen molta marxa, clar.

Saps què? Se me n'ha anat la gana, així que t'explicaré per què odie la Vall d'Hebron, el puto hospital. Després d'acabar Medicina no et deixen exercir, no, has de posar-te a practicar un parell d'anys mínim, però per a

fer-ho has d'aprovar un examen de cal Déu que es diu MIR. Jo era d'un poblet valencià, *Valencian countries*, saps? Doncs el vaig aprovar i vaig demanar plaça en aquest hospital que es veu des de l'habitació. *My room then we. Later, yes, later...* Tu ara menja...

Total, que vaig començar les pràctiques a l'hospital. Vam buscar un pis a prop, el meu xicot i jo, en una zona que havien urbanitzat tota nova entre els anys cinquanta i seixanta del segle passat, però que acabats d'entrar al XXI feien una miqueta de pena. Per açò llogaven el pis: no se'n volien desprendre perquè esperaven que l'ajuntament arreglara tot l'entorn, perquè es veu que aquells pisos eren molt moderns per a l'època en què es van construir. I la muntanya a l'esquena li prestava, la veritat, certa prou gràcia a les vistes.

Bé, al cas, que no vaig acabar el primer any allí... Sis anys de la meua vida d'estudi i no me'n sortia amb allò. Problemes psicològics: no podia dormir, no podia menjar, no podia travessar la porta de l'hospital. Vaig començar a tenir atacs de pànic quan m'atansava al lloc de treball, perquè allò, més que pràctiques, era una feina mal pagada. Hi acudia mig sedada, però ni així era prou i el món de les substàncies psicotròpiques m'invalidava per a treballar-hi.

Ni t'imagines com de malament ho vaig passar. Literalment, vaig caure en una depressió total. El meu xicot, *my boyfriend*, des de l'institut, tota la vida fins aleshores i la carrera... No, *now I do not have*, ara no en tinc, no patesques, rei, que tindràs la teua recompensa per aguantar-me... Doncs açò, que aquell, que era del meu poble, es va canviar de pis comes ajudeu-me i açò va ser la gota que va fer vessar el got... No, *not good, yet, after*. Primer t'he d'acabar de contar açò, que el meu xicot se'n va anar i jo vaig deixar definitivament d'acudir a l'hospital perquè ni sedada podia suportar veure'l, perquè es va convertir en una demos-

tració del meu fracàs... Així que vaig perdre la plaça, però jo no vaig explicar res al poble... Fet i fet, ja no hi he tornat més... Em vaig tancar al piset i vaig aprofitar la meua depressió per a estudiar obsessivament unes oposicions per a mosso d'esquadra que vaig aprovar, i em van permetre no tornar mai més al poble... I a ma mare ja li vaig deixar clar que si em preguntava pel tema de les pràctiques li penjaria el telèfon i ja no el despenjaria més...

Have you finished? Climb up? Va, que ja sabia jo que no et faries pregar... Anem a... *Go to your room?* Millor la teua que la meua, que mai no se sap i tota prudència és poca.

Mare, quina pressa que tens, eh? Que ja et pensaves que passaries la mà per la paret... Barcelona la *nuít* i tu pares en un hotel a l'altra punta de la Rambla... A veure si t'espaviles i et busques taxi o transport públic, que jo demà ja no hi seré... Para, para... *Wait!* Els sostenidors són cosa meua... *Wait, wait! Wait* o me'n vaig!

You down, I under, és que em cal fer exercici, que avui ha estat i sigut un dia molt estressant, saps? En realitat ja m'ho imaginava, per açò quan m'han telefonat aquest matí ja m'he reservat l'hotel perquè preveia que la cosa seria pesadeta, però no he caigut que l'hotel, justament per estar a prop d'on m'havien indicat que anara, també estaria a prop de l'hospital. Jo, que estava tota contenta pel treball tan impecable que havia realitzat, m'ha entrat un baixó que pensava tallar a base de cervesa, vi i licor, en el sopar, però açò deixa ressaca i és més pràctic açò que anem a fer, que ja veig que estàs animat... Tens preservatius, no? *Preservatif...*? No, no es diu així... *Condoms? Okay.* Molt bé. Anem allà.

Però serà millor que no bote amunt i avall i reprenga la història des d'on l'hem deixada abans de pujar. Metafòricament, dic, que literalment ara ens hi posarem... Mira, estic brillant, avui! Total, que el cas és que vaig

aprovar aquelles oposicions i gràcies als meus estudis no vaig tenir cap problema a entrar en una Unitat d'Investigació on ara soc caporal. Ascendir fins a caporal va ser molt fàcil, a partir d'aquest punt em costarà més.

Fet i fet, va ser entrar als Mossos i centrar-me. *Slow, slow!* No tingues pressa, que encara em queda molta història per contar, home! *Quiet!* I sé què fer. *I up & down... Yes, me...* Tu deixa'm a mi, que m'he de tornar a centrar, perquè llavors, en aprovar, me'n vaig anar cap al nord, ben lluny de ma casa i de Barcelona i del porc hospital de la Vall d'Hebron, que ja supose que hi haurà gent molt agraïda però jo no en tinc cap motiu. Vaig començar per la Jonquera, però tot el rotllo aquell de pseudocontraban i prostitució, què vols que et diga... No puc entendre com una frontera oberta sense cap limitació pot provocar tanta misèria. I jo passe de putes, borratxeres i homes amb el cervell a la punta de la cabota. Per a açò ja m'haguera quedat a l'hospital.

D'allí em van destinar a Girona, on encara m'estic. I què pinte jo a Barcelona, em demanaràs, però què m'has de demanar, clar. *Good... Very good... Slowly, please, slowly...*

Per on anàvem? Ja he perdut el fil... Bé, el cas és que no em vaig quedar a viure a Girona. A mi m'agraden els poblets i, total, en menys de vint minuts ja estic al lloc de treball... Jo crec que t'agradaria. Bé, si vas a la recerca de festa boja i tot açò, no, evidentment, però és un poble tranquil, de cases antigues en la major part, on la gent encara es coneix i, a més, jo allí puc ser perfecta. Però perfecta, perfecta.

Em vaig comprar una casa, la vaig rehabilitar, tota una feinada. Amb ajut, evidentment, però molta cosa la vaig fer jo en persona: em concentrava els horaris i les guàrdies de manera que podia dedicar dies complets a la restauració: trobava un gaudi, un plaer estrany, en els treballs manuals.

Després vaig conèixer Joan. No, Johan no, no soc de futbol, jo; d'handbol sí, mira, però de futbol, tants diners per quatre cames peludes o depilades, és que no puc, mira, què hi hem de fer! Doncs açò, que vaig conèixer Joan a Girona atzarosament. Jo pensava que per sort, però a la fi no va ser així. Però no coneixem el futur, no? Perquè tu avui ni en somnis pensaves que acabaries amb algú com jo al llit, o no?

Para, para, *stop, stop, stop*, que encara ens queda molta història i a veure si no t'he de proporcionar cap supletori per a què complisques. Així, *quiet*. Has estat a punt, eh?, però encara ens queda molt per contar... *The night is long and tender*. Així, deixa que baixi un poquet. *Immediately begin again*. Mentrestant, continue amb Joan. Com t'he explicat, el vaig conèixer a casa de la germana d'una veïna del poble. Havíem travat amistat i em comentà que hi acudiria molta gent diversa... No, va emprar interessant. I, efectivament, Joan era divers. Pobre, però interessant. Tenia un estudi en lloguer a fer la mà, relativament a prop de Barcelona, i, en teoria, vivia a cals pares, però a la pràctica s'apanyava amb un llit plegable i un foguer portàtil. Tenia un lavabo amb mitja dutxa i ell explicava que ja no li calia res més. I què havia d'explicar, si pretenia viure dels quadres que pintava sense ser famós.

A veure? Trobe que ja podem recomençar, però *slowly*, eh?, que, si no, ja veus què passa. *Quiet, quiet. I know what to do*. Així... Sort que l'anglès és l'idioma universal i que als Mossos em van obligar a treure'm el B2, perquè a ma mare li va pegar per diferenciar-me i a l'institut decidí que jo estudiaria francès... A bones hores... Però mira, a la Jonquera em vingué de mare cantonera i a Girona també, no et penses, que encara aprofitarà per a un ascens, a la fi. Però no pense telefonar a ma casa per agrair-ho. Fet i fet, des que vaig deixar el pis de Barcelona que no els he tornat a telefonar.

Missatges pel mòbil, però ja els vaig explicar que odie els telèfons. A la feina m'aguante, però amb ells... I tampoc no vull veure'ls cara a cara perquè si em parlaren de quina llàstima no haver-me fet metge una vegada acabada la carrera, els hauria de matar i no em ve gens de gust. Però gens.

Bé, anem bé... *Well, well*, tu continua... I disculpa que no et diga noms propis ni de llocs, però açò podria sonar igual en qualsevol idioma i, si no és precís, prefereisc no fer callar la gent definitivament, saps?... Només t'he anomenat Girona, ves, que no és dir massa, però supose que ja captaràs que Girona no és Barcelona... *Yes, yes, okay Barcelona*. No Girona. Però ara és estiu i tota la rigidesa de l'organigrama, l'estructura territorial i tots els orgues se'n van a passejar: entre el canvi de la distribució demogràfica pel turisme, les vacances del personal que pot tenir vacances i etcètera, doncs que a mi em tocava cobrir Barcelona ciutat, a més de Girona, amb el meu grup de policia científica, la guàrdia del diumenge. Al cap i a la fi, als turistes en estiu no els sol caldre investigacions tècniques gaire profundes.

Així que, quan aquesta matinada m'han telefonat per a provar d'aclarir si, en una explosió de gas a Barcelona, es tractava d'un accident, un suïcidi o qualsevol altra cosa, ja he pensat que no seria un dia qualsevol, perquè un carrer que es diu de la Poesia no és fàcil de confondre. Carrer de la Poesia. Què t'he de dir.

Slow, slow, please. Slow down... Quines presses... L'espera, clar cancell del goig... Doncs açò que et deia, quan m'han telefonat, abans d'eixir de Girona, ja he reservat l'hotel perquè sabia que la cosa s'allargaria. I que, accident o no, m'afectaria a mi, perquè el carrer de la Poesia està molt a prop d'on vivia jo quan feia les pràctiques a l'hospital de la Vall d'Hebron... Allò que t'he contat abans... Així que he reservat un hotel a prop sense pensar que tindria vistes a l'hospital... Però mira,

així és la vida. I encara sort que t'he trobat a tu per a relaxar-me. Perquè encara ha anat pitjor del que podia preveure.

La primera que m'ha sorprés, quan hem arribat de bon matí però ja amb una llum d'estiu neta i brillant, diàfana, al centre de la Poesia, és que el barri aquell l'han deixat arregladíssim, net, polit i brillant. L'han deixat impecable: han canviat les plaques de les places, l'asfaltat, han arreglat els pins, etcètera. Han tardat anys, però si els meus antics llogaters no havien venut encara el pis, ara poden explicar que han fet un molt bon negoci.

Però, a més, quan he arribat, s'han confirmat les meues expectatives: el pis de l'explosió era el del meu *exboy*. *Now, no my boyfriend: my EXboyfriend, do not worry*. Ai, pobret meu, quina baixada que has tingut... Tranquil, que ja t'anime jo... *Do not worry, I encourage you...* Ho veus, animalet, meu, ja està... Va, tornem...

Bé, com et deia, quan hem arribat al lloc, el meu equip i jo, se m'ha fet un nus a la gola. Una cosa és que algú et deixi i l'altra veure'l socarrimat al llit. L'olor aquella de porc torrat que fem els humans en cremar-nos.

Era l'edifici, era el pis, era l'únic cadàver: era ell. El que quedava d'ell: els bombers havien apuntalat uns quants pilars i havien declarat segur l'edifici. Però del pis quedava ben poca cosa: no només havien esclatat totes les finestres i la porta, sinó que de la cuina, que era on més gas hi havia concentrat, havia desaparegut fins i tot la paret, de manera que semblava el marc negre d'una fotografia del carrer de la Poesia: tot un poema.

Però els sentiments no valen, a la policia: s'han de seguir els protocols. El jutge aplegaria prompte i, com més aviat s'endugueren el cadàver, millor. Així que vaig començar amb les mesures, mentre el meu equip foto-

grafiava. El forense també hi era, però s'esperava al carrer després d'haver pegat una ullada. De moment, no tenia cap tasca més.

Després de les mesures i les fotos venien les hipòtesis: sense cap discussió, l'explosió havia anat de dins cap a fora i s'havia iniciat al rebedor del pis. Una explosió de gas. Potser un aparell elèctric d'aquells que alliberen disfresses per a les pudors de les cases. No sé. Potser un antimosquits d'aquells de pastilleta o de pot que té una petita resistència i evita l'entrada dels petits vampirs des del carrer. Potser era açò darrer. Ho faria constar a l'informe.

Well, very good, tu no patisques, *I have no boyfriend, you do good, well*, vull dir. Bé, el cas és que el lloc on major quantitat de gas s'havia acumulat era la cuina; després el dormitori, on estava el cadàver, que segur que dormia i per açò no se n'havia adonat, del perill; després el menjador fins a aplegar al rebedor. Estiu, tot tancat, l'aire condicionat en mode *sleep*. *No, I do not sleep*, pobret meu. *When we finish I and you sleep*. Ja dormiràs quan acabe, tranquil, no com el pobre cadàver del qual sabran el color del pijama quan alcen el cos, perquè tot el que està a la vista és color cremat.

Així, encara que la major concentració de gas estava a la cuina, a l'habitació també n'hi havia prou i estava completament calcinada. Fins i tot el vidre de la finestra també havia botat cap al pati interior. El menjador, per contra, es conservava força bé: es podia constatar la senzillesa de la decoració; però el gust també.

El que resultava impossible era aclarir si l'escapament de gas s'havia produït per una cuina massa antiga, per un porus al sistema o per un defecte del sistema de seguretat: de la cuina només en quedava el rentaplats, situat al cantó més allunyat de la finestra. Una mica fos, reconvertit de blanc en negre, però tancat, exactament com l'havia deixat jo.

Slow, quiet... Still... Que encara ens queda una mica d'història. *Keep calm.* Així... Tot allò resultava massa evident fins i tot per a un neòfit: bé un petit defecte al tub d'entrada, bé s'havia deixat el gas obert al forn o la cuina, i llavors serien un forn o cuina massa antics —sense sistemes adequats de seguretat—, o bé havia variat la densitat del gas. Però llavors hauria ocorregut a d'altres llocs...

Dormia a l'habitació, tranquil. El gas s'escapava i s'acumulava a dintre la casa que estava tancada per a aprofitar l'aire condicionat, que s'apagaria al cap d'un parell d'hores. Ningú no va notar a fora l'olor perquè era de nit i les finestres cada vegada aïllen millor. El gas es va escampar, acumular, fins a arribar a l'antimosquits o el que fora. Llavors, l'explosió. Vull pensar que ni es va despertar, que no va sentir el dolor. Del son a la cendra en un segon. *C'est la vie.* Un resum, en realitat, al qual podríem afegir que forniquem per a despistar el rellotge que compta els mil·lisegons. Ja m'entens. O no. *What I mean? You understand?*

Ja, no sé per què m'ho imaginava... Tu a la teua... *Your you, okay?* Que jo també a la meua. Saps?, espere que no patira gens. Espere que l'analítica que li farà el forense explicarà que potser es prenia un relaxant muscular o alguna pastilleta per a dormir. I punt. Jo ho adjuntaré al meu informe i tancarem el cas: accident. No cal allargar les coses ni fer patir ningú inútilment. Pobra família. Ni a mi mateix, *of course.*

Yes, yes, good, you are very good... El que tu vulgues, però estigues calladet, perquè ara ve la part important per a mi, saps? *Do you know?* Jo no volia que es morira. No té sentit. Però la veritat és que m'havia posat en un problema. Des que m'havia instal·lat al meu poblet a prop de Girona... Sí, sí, *xirona, yes, yes, my boyfriend...* *He is in prison and I have needs.* Tu tranquil·let i aguanta...

Doncs açò que et comentava... Jo tenia una vida cada vegada més perfecta en aquell poblet: una ciutadana exemplar, preocupada pels veïns. La casa restaurada havia pres una forma magnífica: he de confessar que n'estava orgullosa. No només de la casa, sinó de tot. M'havia integrat, m'havien acollit, el meu treball m'ajudava, és cert, però també hi havia la meua voluntat, que no és poca cosa.

Així, quan vaig conèixer el meu d'açò —ja saps, res de noms propis, que són fàcils de recordar—, jo, quan el vaig conèixer, vaig pensar que seria la cirereta del pastís. Ell era pintor artista, un ésser creatiu que acabaria d'arrodonir aquella casa restaurada meua.

Bé, el cas és que ens enteníem bé i, al cap d'uns mesos, quan començava aquest estiu, a mitjan juny, se'n va venir a viure a casa. Vam muntar una festeta, com per a fer oficial la convivència. Vaig convidar tot el poble. Al cap i a la fi, no en som tants. Una cerimònia un poc a l'americana, d'acord, *american party... Yeah! You and me, tomorrow...? Of course!* Clar que sí, criatura meua... *Drink and sex incessantly... Yeah!* Ara sí que ja et poses a mil, eh? Crec que ja et puc deixar... Perquè la festa va ser tot un èxit. Tot un èxit. I el meu xicot i jo vam acabar la nit desenfrenadament. Sense cap fre... Vaig estar una mica adolorida uns quants dies, però va pagar la pena.

Oh, yes! Oh, yes! Ara sí que ho fas de categoria... Has complert molt bé, xicon, *Very very good... Now xin xin with cava!* Quiet, que ja el busque jo... *I am looking glasses... I not do no want normal glasses... Xin xin... Awats you... With my handbag...*

Veus, rei meu, una ha d'estar preparada per a tot... Ara et buscaré al minibar, a veure si tens una ampolla ridícula d'aquelles... Veus? *Perfect!* Un moment, que n'hi ha molt poc i no vull tirar-ne gens... *A moment, please...* Ah, tranquil, ves a pixar, ves... Tranquil... que mentrestant et posaré un poquet de relaxant muscular

i un poquet més de pastilletes de dormir i t'ho mesclaré per a què t'adormes tranquil·let i no em dones feina, no siga cosa que en vulgues més o, pitjor encara, que et penses que ara ja t'he d'estimar com si ens coneguérem de tota la vida...

Veus?... *Perfect...* Pren... Xin xin! *Strange taste? Is cava, not champagne...* Good. No n'has deixat ni una gota... *Another drink?* Però haurà de ser d'una altra cosa... A veure... *Whisky or gin? Gin? Okay...* Però em deixaràs que per a donar-li gustet et pose un poc més de relaxant muscular... De somnífer no te'n pose més, a veure si me'n passe, i no ho pretenc gens, no et penses. Té, beu, que jo continue xarrant... *I too walking*, oi? Tu beu, que cauràs prompte...

Mentrestant, jo a la meua: perquè ara és quan les coses no van com havia previst. No va durar ni quinze dies, la convivència. No és que ens barallàrem, no et penses. Senzillament, m'explicà que no tenia previst dur una vida tan organitzada i que li calia una mica de temps per a pensar-ho. I se'n va anar cap a Barcelona... *Yes, Barcelona tomorrow, you and me, yes...* Va, aguanta una mica abans d'adormir-te, que ja queda poc, que fa no res i ja tens la veu pastoseta...

El cas és que jo pensava que es prendria uns dies a ca sa mare i tornaria. Per tant, al poble, no vaig explicar res: que sa mare no es trobava gaire fina, que passaria uns dies a Barcelona. Poca cosa. Només per a no fer parlar ningú: una vegada comencen els rumors, a veure qui els para.

I abans-d'ahir em va telefonar: s'havia llogat un pis al carrer de la Poesia, ni més ni menys. S'havia llogat un pis, és a dir, que no pensava tornar i em deixaria com una mitja merda davant de tothom... Ja m'ho veia a venir: de nou a canviar de poble, de destí, noves dificultats per a l'ascens... No m'abellia gens... En resum, que quan em va demanar si li enviaria a ports deguts les coses que

s'havia deixat, em vaig oferir a portar-li-les jo, que no estava bé separar-nos sense dir-nos ni adeu, que podríem beure'ns junts una última botella de vi.

Do you want to sleep? Relaxing at the bed... Va, vine, estira't... Així, molt bé... Tanca els ulls i escolta'm... Així... Va, continuem...

Li vaig explicar que tenia un sopar i que, en acabar, em passaria, si li estava bé. I què trobes? Doncs clar que li estava bé: s'estalviava els ports i el temps d'espera. A més, que no tenia prou mala llet per a enviar-me a la merda pel mòbil sense deixar-me ni veure'l.

Però en buscar al mapa el carrer de la Poesia gairebé ho vaig deixar córrer: el mateix lloc, pam amunt, pam avall, on havia tingut el meu primer fracàs vital. Encara que el món és dels valents. I de les valentes, *of course!* De manera que a les onze passades de la nit, després de pegar una volta pel centre atapeït de turistes i comprar dues bones ampolles de vi —una del Priorat i l'altra de Moixent—, em vaig encaminar amb el cotxe cap al centre del poema.

No vaig provar de vèncer la temptació i vaig passar pel davant del meu expis universitari. Feia mil anys que no posava els peus al Pla de Montbau. Per a mi, com si no els haguera posat des que el van construir, als anys cinquanta, perquè, sincerament, l'havien restaurat amb molt de compte: estava infinitament millor de com jo el recordava. També millor il·luminat, i açò no m'acabava d'agradar, però al cap i a la fi, qui es fixaria en una xica carregada amb un parell de caixes de cartró? Encara que molt per si de cas, no volia que ningú em poguera veure al seu costat pel carrer. Així que vaig aparcar molt a prop de la porta de l'edifici, encara que no enfront mateix. Primera setmana d'agost lluny del centre de Barcelona. Tampoc no tenia tant de mèrit.

M'obrí des de dalt, sense baixar, com jo esperava. Ja podia amb les dues caixes i la meua bossa de mà

gegantina on havia encabit les dues botelles de vi, a més del relaxant muscular, els somnífers triturats i una ampolleta plena de curare. El curare, *you know?* Té unes característiques fascinants perquè si és ingerit no té efectes perniciosos, però en una ferida, amb una dosi prou baixa, pot ser fulminant. Dur aquest verí sempre amb mi em regala força: soc com Déu. Puc decidir a qui matar i a qui no. Fins i tot, si premia l'ampolla dintre la mà fins a tallar-me, podria provocar que el món s'acabara allí. Però no era aquest el cas. Vaig pujar. Mentre ell desava les caixes després de mostrar-me la cuina, vaig buscar dues copes, encetar el vi amb l'obridor que ja duia al darrere, afegir el somnífer i el relaxant muscular.

Ell estava una mica nerviós. *Not snore*, que em trenques el fil, home! Doncs açò, que ell estava una mica neguitós: no tots els dies has de trencar amb una núvia amb la qual has arribat a conviure. Així que la primera copa va caure d'un glop: bingo. Ara ja només podia fer-lo beure més per a accelerar i impulsar el procés, de manera que li vaig proposar de no crear cap drama i que ens acomiadàrem com a antics companys, amb alcohol i alegria.

Així, ens acabàrem les dues botelles. Jo notava el punt aquell en què el perill sembla excitant, però no prou per a prendre riscos excessius. Així que vaig esperar que s'adormira sobre la taula, el vaig arrossegar fins al llit, despullar, enpijamar, posar en postura, tancar totes les finestres, recollir totes les proves de la meua estada allí, engegar el rentaplats amb les copes incloses i adaptar el meu pla.

Perquè inicialment havia pensat punxar-lo en una zona pilosa amb el curare, però el gas era molt més net i no deixava cap puntada fora de lloc: el foc arrasaria qualsevol possible error meu i seria qualificat com un accident. Per mi, amb tota probabilitat, perquè a les

zero zero començava la meua guàrdia. I faltaven uns vint minuts, només. Per tant, m'havia d'espavilar, no fora cosa que em reclamaren en algun lloc i no poguera acabar correctament allò que era de justícia fer, perquè a una dona no se la humilia. Mai.

Com que no sabia si la cuina i la caldera de gas tenien sistema de seguretat i temia que no deixaren eixir prou gas, vaig soltar el lloc on la mànega de goma s'unia a la metàl·lica: la mateixa explosió podia provocar aquesta desunió en distorsionar-se les peces. Vaig agrair també que les finestres foren noves i tancaren adequadament, de manera que facilitarien l'acumulació del gas sense provocar alarma. I del bell dorment no es podia esperar que l'olor el despertara, a més que, en una analítica, el somnífer justificaria sobradament que no s'adonara del perill. Només em faltava el detonador.

Vaig escarbar a dintre la meua bossa de mà fins a trobar unes espelmes per a ambientar amb aroma de poma verda, una olor que m'agrada molt. En vaig encendre tres als peus del moble de l'entrada, molt a prop de la porta del pis, que era l'únic lloc per on podia escapar-se l'olor. Així, vaig tancar de portada per a engegar de cara a Girona, on vaig arribar abans que ningú em reclamara.

Ara només em queda una cosa per fer, *my Sleeping Beauty*, perquè he pensat que no em puc quedar amb aquella ampolleta de curare perquè em duria mal karma, però tampoc no puc desfer-me'n de qualsevol manera, així que ara te l'abocaré per la boca. Si no tens gaires ferides internes, no et passarà res: en realitat m'he portat molt bé perquè t'hauria pogut mossegar la llengua per a augmentar les probabilitats, però estava tan emocionada mentre et contava la història que no he caigut ni a intentar-ho.

Anem per feina, que anit vaig dormir poc i em cal descansar una mica: no puc deixar la meua habitació,

ja que cridaria l'atenció, però allà a les set sí, i sé que tu, com a mínim, estaràs adormidet... A veure, *open the mouth, please*. Així, molt bé. Engul, *swallow*, home... *Very good!* Ja no et destorbe més. Ho recullc tot, ho fique dins de la meua superbossa de mà en un segon i et deixe dormir tranquil. *Goodbye*.